

Iskolacipők Zsurkónál

A raktáron maradt szeszoncipőket rendkívül mélyen le-
szállított árak mellett árusítjuk. **I r á n y á r a k:**

Női cipők P 9-50-161

Minden párért szavatosság.

Férfi cipők P 11-50-161

Nézzé meg dras kirakatainkat.

Kossuth Lajos sugárút 6. Telefon: 17-72.

feligazgató és Berzenczey Domokos műszaki
főtanácsos.

Tíz óra öt perckor futott be a hét Pullmann-
kocsiból álló különvonat. Elsőnek szállott ki a
kocsiból dr. Lázár Andor igazságügyminisz-
ter, majd utána Petri Pál államtitkár,
dr. Temesváry Imre és Farkas Elemér ország-
gyűlési képviselők, Lázár László máv. igaz-
gató, Tóth József főlegyházai, Thurner Mihály
soproni polgármesterek, a pécsi Erzsébet egye-
tem és a Maurinum küldötte dr. Vargha
Demjén és dr. Kasztner Jenő professzorok,
báró Rudnyánszky Béla, a Pesti Első Hazai
Takarék igazgatója, Mayer János volt föld-
művelésügyi miniszter, a Muegyetem, a Páz-
mány Péter Tudomány Egyetem küldöttei,
Kéthly Anna Szeged szociáldemokrata kép-
viselője és még sokan mások.

A rövid fogadtatás után a vendégek autókba

ültek és a fogadalmi templomhoz hajtottak.

Negyed tizenegy órakor

vonult a ravatal mellé az özvegy és a gyá-
szoló család. A nőket sűrű fekete fátyol takar-
ja. Mindenki mélyszégyen részvételt figyel föl
rájuk, amint elfoglalják helyüket a ravatal
baloldalán. Mögöttük helyezkedik el a tör-
vényhatósági bizottság, a felekezetek papi disz-
ben megjelent lelkészei is.

Fél 11 óra volt, amikor mély bugó hangon
megszólt az orgona. Elöl a kispapok hosszú
sora, azután a szegedi plébániák lelkészei,
végül Raskó Sándor főesperes és Breisach
Béla nagyprépost, majd utánuk gyászornátus-
ban dr. Glattfelder Gyula csanádi püspök.

A papság a szentélybe vonul és

megkezdődik a rekviem.

A kórust Csomák Elemér karnagy vezényli,
az orgonánál Antos Kálmán ül. König Péter
Rekviemjét sirják az orgonasípok, az abszo-
lúciót P. Felsmann Emilia és Kertész Lajos
éneklik.

Harmincöt percig tart a templomi szer-
tartás. A templomi közönség lassan kitódul a
napfényben sziporkázó térre és elhelyezkedik
a széles terrazonon. Hozzá azután a katalakról
leemelt vörösrézkoporsót. A földelén vörös-
rózsacsokor.

A téren

Ünnepi mély csönd. Szinte lélekzetét is vissza-
tartja a mintegy harmincezeres tömeg. Az ár-
kádos paloták ablakaiban most is két-két
gyertya ég, mint etgnap este, amikor a Temp-
lom-tér alkotójának megérkezését várta, de
a gyertyáknak most nincsen fénye. A nap lán-
gol az égen és elhomályosít minden más fényt.

A szegedi egyesült dalárdák gyászéneke zen-
dül aztán fel a Szent Háromság szobor mel-
lől. A dalárdákat Magyar Rezső karnagy ve-
zényli. A »Mért oly borus...« akkordjai szo-

morúsággal töltik tele a tündöklő tereket.

A virágokkal, koszorúkkal borított ravatal
előtt elhelyezkedik a püspök és a papság egy-
része. Három kispap azokat a vörös bársony-
párnákat tartja, amelyekre Klebelsberg Kuno
rendjeleit és kitüntetésait erősítették.

Komor szertartás, majd

megkezdődik a gyászbeszéd a püs- pök.

— A mi szent szertartásunk a koporsó felett
csak az imádkozást ismeri — mondotta — és
az emberi érdemek dicséretét átengedik azok-
nak, akiket a baráti és földi kötelek fűztek
az elköltözöthöz. Tudjuk, hogy az Ur elé áll-
hat és bátran hangoztathatja: Uram, nem-
csak a Te házaid ékességét szerettem, bár a leg-
dicsőségesebb házaidnak, az emberi léleknek
gyarapodását szolgáltam. Azért fáradoztam,
hogy a lelkek szomjúságát kielégítse, azért
dolgoztam hajnalról estig, hogy felebarátai szá-
mára minél jobb boldogulási eszközöket bizto-
sítson.

Az első beszédet

Lázár Andor igazságügyminiszter

mondotta.

— A magyar kormány nevében hajtom meg
emléked előtt fejemet gróf Klebelsberg Kuno
— kezdte. Meghajtom fejemet és nézek utá-
na a nagy magyar sötétségbe, mint a magyar
sors várfalára kiállított vártá. Nézek, merre
szállt el a lelked, mert ez a koporsó csak földi
maradványaidat őrzi, lelked száll, száll mesz-
szire, oda, az Örökkévalóságba, ahol nincs kez-
det és nincs vég, mert kezdet és vég ott együtt
van.

— Mit éreztél te, hogy úgy siettel alkotó-
sáiddal, hogy megadhasd ennek a nemzetnek,
amit szived rejt, amit lelked zárt magában
kincsek gyanánt? Éreztél azt, hogy földi léted
ilyen rövid időre van kimerve? Éreztél azt,
hogy neked ezalatt kell kiöntened a ma-
gyar nemzet oltárán lelked kincseit. Csudála-
tosak a végzet intézkedései, csudálatos a mi
elhivatottságunk. És ezt érezzük akkor is, mi-

kor a legnagyobb talány, az elmúlás előtt ál-
lunk. Ez az elmúlás is jelent valamit, ez is je-
lent reményt, ez is ad hitet.

— Nagyokat alkottál, Klebelsberg Kuno.
Örökkévalóság felé vezetted nemzetedet, Örök-
kévalóságot biztosítottál magadnak a magyar
nemzet történetében. És most, amikor meg-
térsz ide, Szegedre, megtérsz ennek a katedrá-
lisnak a kriptájába, amely katedrális, amely
Szegedet a Te fantáziád emelt naggyá; haza
jössz. És ha itt marad is földi porhüvelyed,
lelked ebben az országban szerteszéjjel száll,
hogy hirdesse, miként kell a magyar nemzet-
ért dolgozni.

— És árva Szeged népe, veled szemben kö-
teletségünk van az elköltözött nagy ember em-
lékéért, hogy ne érezd árvaságot, hogy ne
érezd azt, hogy elhagyott téged az az ember,
aki legjobban szeretett.

Ezután

Somogyi Szilveszter polgármester

mondotta el beszédét:

— Gróf Klebelsberg Kuno Szeged diszpolgára,
kiváló képviselője, nagy jóakarónk és jötevőnk
fájdalomtól csordult szívvel köszöntelek Szeged
egész közönsége nevében — mondotta. Nagy
szomorúság és fájdalom lett urrá a mi lelkün-
kön ezen a tragikus viszontlátáson, amikor éke-
sen szóló ajkaid örökre elnémultak; amikor vég-
leg kiesett a toll a kezedből, amely tollal serken-
tetted, biztattál és tanítottál minket.

— A kultuszminiszter politikájának helyessé-
ge csak egy nemzedék múlva tűnik ki és válik

nyilvánvalóvá. Téged, a Te emlékedet áldani fog-
ja a jövő magyar generáció, amelynek minden irá-
nyú műveltséget adott, áldani fogja a nemzet, me-
lyet külföldi kollégiumaiddal megismertetsz és
megszerettetsz, művelt nagy nemzetekkel.

— Aki annyit alkotott, az nem halhat meg
egészen, az erő alkotásában, műveiben, intézmé-
nyeiben tovább él és különösen tovább él azok-
nak emlékezetében és szívében, akik ez alkotá-
soknak hasznát veszik. Téged a végzet férfikorod,
erőd és alkotó képességed teljében igen korán
ragadott el tőlünk. Még annyi jogod lett volna

az élethez és mi nemzet és város egyaránt még
annyi reményt fűztünk a Te kiválóan nagy ké-
pességeidhez.

— Ennek a városnak a közönsége, min-
den osztály és politikai különbség nélkül, még
a szervezett munkásság is összetörve állja kö-
rül ravatalodat, nemcsak azért, mert Szegeden
sokat alkottál, hanem azért, mert mindenkinek
panaszát meghallgattad, őszinte szívvel segítettél.
A nép azt nem felejtí el. Kötelességeid tel-
jesítésében oly készséggel védted a legkisebbe-
ket és páratlan könnyedséggel emelkedél fel a
legmagasabbakig.

— Innen helyezünk örök nyugalomra e Temp-
lom-térről, amit annyira szeretted. A mithológiai
időben Anfiion lantjának varázsszáva a téglák
és kövek önmaguktól rakodtak Thebe város fa-
laivá. Magyarországnak ez az egyik legszebb te-
re a Te elgondolásod szerint parancsszavadra
épült fel, hogy helyet adjon arkádjai alatt a ma-
gyar hallhatatlanoknak. A Pantheonnak a kö-
ből és ércből való lakói feszítik figyelemmel te-
kintenek most feléd, mert kiálltad az Élet koha-
jának próbatüzét és a Te kivételesen nagy ké-
pességed megmérte az igazság mérlegének ser-
penyőjén és teljes súlyának találatot.

— Mi pedig halandó szívünkbe zárjuk a Te em-
lékedet, szívünkben adunk Neked valódi disz-
sirhelyet és végső búcsút veszünk Tőled: szere-
tett diszpolgárnak, képviselőnk, jötevőnk: Is-
ten veled.

Dr. Schmidt Henrik rektor

a következőket mondotta:

— Megdöbbenő és váratlan a gyász, amely
reánk szállt — mondotta. Ki tudta volna tehet-
ségesnek elképzelni, hogy ily eleven élet pulzu-
sa hirtelen megálljon, ily lángoló elme tüze ki-
aludhassék, ily hatalmas dobbanású szív verése
megszűnhessék. Ugy éreztük és más lehetőséget
nem is tudtunk elképzelni, mint azt, hogy Kle-
belsberg Kuno grófnak még sokáig, még évtize-
dekig kell élnie, mert még oly sok tennivalója
volt, oly sok nagyszabású tervét kellett volna
még megvalósítania.

— Amerre nézünk, az Ő kezének nyomaival
találkozunk. Mintegy varázstűtőre, olykor szédü-
letes iramban emelkedtek intézeteink és épüle-
teink. Így épült fel másodszor egyetemünk. Vall-
juk be őszintén, hogy sokszor kérdeztük, miért e
sietség, hiszen ily hatalmas intézménynél egy
fél évszázad is kevés ahhoz, hogy minden ágában
teljesen kiépülhessen. Ime most látjuk, mily nagy
szükség volt e hatalmas iramra. Nagy kultuszmi-
niszterünk biztosítva akarta látni eszméinek, ideá-
inak megvalósulását. Szüntelenül sürgette a mun-
kát, mert talán önkéntelenül érezte azt, hogy
oly szeretettel, oly körültekintéssel, oly finom
művészi érzékkel, mint Ő, senki sem fogja meg-
valósítani az Ő terveit, ha Ő talán egyszer majd
nem tudja személyesen ellenőrizni, hogy gondola-
tainak és intencióinak megfelelően folyik-e min-
den építkezés és minden berendezés. Ne higgye
senki, hogy csak külsőségekben lelte ideig-óráig
örömet. Mert az igazság az, hogy lelkének szüntel-
en munkájával, szívének minden erejével csün-
gött kulturális alkotásainak eme legszebbikén és
leghatalmasabbikán.

tudományi intézetek felépítését remélte.

— Szent fogadalom emelte e hatalmas temp-
lom égbe nyúló tornyait — fejezte be beszédét —,
szent fogadalommal akarunk búcsúzni mi is
örökre felejthetetlen nagy miniszterünktől, azzal
a fogadalommal, hogy életünk minden munkájá-
val, szüntelenül fogjuk építeni a magyar tuda-
mány templomát, egy tisztább, jobb és boldogabb
magyar jövő biztosságára.

Gróf Széchenyi Károly

beszélt ezután:

— Mélyszégyen megrendülve tesztek eleget e
szomorú kötelességnek, midőn az Alföldi Bizott-
ság nevében fájdalomtól lesújtva utoljára intézem

Párisi modell szerint
**PERZSA-
CSIKÓ- és
PÉZSMA-**
rendelésre és raktáron
Ifj. MENTUS szűcs
Károlyi uccsa 1. (Városi bérház.)
Fehér belépők kikölcsönzése. K

**Tört arany, ezüst
beváltás Tóth órásnál,
Külcsey uccsa 7.
Előnyös A. B. C. részleteledés.**